

شریعت به‌عنوان بازدارنده

کشیش کیلب کانگلسی

فکر می‌کنم بیشترمان این را تجربه کرده باشیم که در جاده‌ای با سرعت بالاتر از حد مجاز درج شده بر روی تابلو رانندگی می‌کنیم، و ناگهان متوجه ماشین پلیس در کنار جاده می‌شویم. بلافاصله سرعت را تا حد مجاز کاهش می‌دهیم، اما وقتی از کنار ماشین پلیس رد می‌شویم می‌بینیم که ماشین خالی است. صرف وجود قانون که در آن ماشین پلیس خالی از سرنشین تجسم یافته بود، بی‌قانونی ما را حداقل برای یک لحظه مهار کرد.

در قرن شانزدهم، اصلاح‌طلبان پروتستان سه «کاربرد» شریعت خدا را شناسایی کردند: کاربرد مدنی (افساری که فساد ما را مهار می‌کند)، کاربرد آموزشی (آیندای که گناهکاری ما را آشکار می‌کند و ما را به عیسی مسیح به‌عنوان تنها نجات‌دهنده‌ی گناهکاران نشان می‌دهد) و کاربرد هنجاری (خط‌کشی که ما را در چگونگی جلب خوشنودی خدا هدایت می‌کند). کلیسا گاهی اوقات عملکرد بازدارندگی شریعت را محدود به افرادی می‌داند که اصلاح نشده‌اند، کسانی که به تهدید مجازات یا ترس از شرمساری نیاز دارند تا نگذارد آن اندازه شرور باشند که می‌توانند باشند اگر با دل‌های سقوط کرده‌شان به خود واگذار شوند. باین‌حال، تشخیص این نکته بسیار مهم است که شریعت خدا همچنین از سکونت گناه در کسانی که از نو متولد شده‌اند جلوگیری می‌کند، و این کارکرد شریعت یکی از راه‌هایی است که خدا قوم خود را قادر می‌سازد تا آن شهر روی تپه باشند و ما را نجات داده است تا آن باشیم.

اعتقادنامه‌ی وست‌مینستر ۶.۱۹ صریحاً به این هدف غالباً نادیده گرفته شده‌ی فرمان‌های خدا برای ایمان‌داران به عیسی می‌پردازد. این اعتراف پس از اذعان به اینکه مسیحیان واقعی «تحت شریعت اعمال نیستند، که با آن عادل یا محکوم شوند»، تأکید می‌کند که کاربردهای هنجاری و آموزشی شریعت در زندگی مقدسین به‌طور مداوم عمل می‌کند. روحانیون وست‌مینستر سپس تأیید می‌کنند که شریعت همچنین به‌عنوان سدی برای جلوگیری از سرازیر شدن سیل بی‌خدایی از درون مسیحیان از آن‌ها مراقبت می‌کند: «همچنین برای اصلاح‌شدگان کاربرد دارد، تا فساد آن‌ها را مهار کند.» شریعت خدا چگونه ایمان‌داران را مهار می‌کند؟

اولاً، شریعت مستقیماً گناه را منع کرده است. قبل از ایمان آوردن، ما اهمیتی نمی‌دادیم که شریعت خدا گناه را ممنوع کرده است. اکنون که روح خدا در ما ساکن است، صرف این واقعیت که پدر آسمانی ما به ما می‌گوید که کاری نکنیم، ما را از نداشتن شریعت منع می‌کند، زیرا نمی‌خواهیم او را ناخشنود کنیم. اینکه نافرمانی تخطی از اراده‌ی پدرمان است تأثیر عمیقی بر ما دارد (یعقوب ۲: ۱۱) و ما یلیم همچون مزمورنویس از شریعت خدا اطاعت کنیم که ما را از شرارت باز می‌دارد: «پای‌های خود را از هر راه بد نگاه داشتیم تا آن که کلام تو را حفظ کنم» (مزمور ۱۱۹: ۱۰۱).

ثانیاً، تهدیدهای شریعت به ما یادآوری می‌کنند که گناهان ما سزاوار چه هستند، هرچند که از خون و عدالت عیسی پوشیده شده باشند. درک مجدد عذاب‌هایی که شایسته‌ی ماست، اما عیسی به جای ما کشید، ما را به دوری از گناه سوق می‌دهد، همان‌طور که در دعای عزرا می‌بینیم: «و بعد از همه‌ی این بلاهایی که به سبب اعمال زشت و تقصیرهای عظیم ما بر ما وارد شده است، بآنکه تو ای خدای ما، ما را کمتر از گناهان ما عقوبت رسانیده‌ای آیا می‌شود که ما بار

دیگر اوامر تو را بشکنیم؟» (عزرا ۹: ۱۴-۱۳). به همین ترتیب، اگرچه به خاطر گناهان مان بر ما حکم نمی‌شود، اما هنوز توسط پدر آسمانی خود تأدیب می‌شویم - و تهدید عواقب ناشی از دست پدري او، یک بازدارنده‌ی قوی در برابر عادل شمرده نشدن است (مزمور ۸۹: ۳۳-۳۰؛ اول قرنتیان ۱۱: ۳۲؛ عبرانیان ۱۲: ۱۱-۵).

در نهایت، به نقل از اعتقادنامه‌ی وست‌مینستر، وعده‌های مذکور در شریعت «نشان می‌دهد که خدا از اطاعت خشنود می‌شود و مطیعان از برکات زیادی بهره‌مند خواهند شد هرچند این برکات حق آنها در تحت عهد اعمال نمی‌باشد.» (۶.۱۹). روح‌القدس از پاداش‌های بزرگ وعده داده شده به کسانی که طبق فرمان‌های خدا گام برمی‌دارند استفاده می‌کند تا ما را به سمت قدوسیت تشویق کند (مزمور ۱۱: ۱۹؛ ۳۴: ۱۶-۱۲؛ افسسیان ۶: ۲؛ اول پطرس ۳: ۱۲-۸). پولس این انگیزه را در دوم قرنتیان ۷: ۱ به صراحت بیان می‌کند: «پس ای عزیزان، چون این وعده‌ها را داریم، خویشتن را از هر نجاست جسم و روح طاهر بسازیم و قدوسیت را در خداترسی به کمال رسانیم.»

از آنجایی که ایمان نجات‌بخش با «اطاعت از فرمان‌ها، لرزیدن از تهدیدها، و پذیرفتن وعده‌های خدا برای این زندگی و آنچه که خواهد آمد» به کلام خدا پاسخ می‌دهد (اعتقادنامه‌ی وست‌مینستر ۲.۱۴)، شریعت خدا فساد باقی مانده در مسیحیان را مهار می‌کند. یا به بیان کلوبن، شریعت «مثل شلاقی است بر الاغی کاهل و چموش، تا او را به کار وادارد. حتی برای یک مرد روحانی که هنوز از اسارت جسمانی رها نشده است، شریعت یک نیش دائمی است که به او اجازه نمی‌دهد بی‌حرکت بماند» (اصول اساسی، ۲.۷.۱۲). مطمئناً، تأثیر بازدارنده‌ی شریعت تنها یا حتی مهم‌ترین عامل کنترل‌کننده در زندگی ایمان‌دار نیست - محبت فروگیرنده‌ی مسیح شیرین‌ترین انگیزه است (دوم قرنتیان ۵: ۱۴). با این حال، شریعت خدا واقعاً مانند افساری ما را از راه‌های شیطانی دور کرده و در مسیرهای عدالت به خاطر نام او نگه می‌دارد.

شریعت همچنین ما را به خاطر دنیا مهار می‌کند. چطور؟ اولاً، همان طور که شریعت از بی‌خدایی ما جلوگیری می‌کند، ما را نمکی نمکین‌تر و نوری پر نورتر می‌کند (متی ۵: ۱۴-۱۳). بنابراین، حضور ما در میان گمگشتگان، اغلب به شدت تباهی آن‌ها را مهار می‌کند. ثانیاً، تشخیص اینکه گناه ما باید توسط شریعت مهار شود و مهار شده است، یک واقعیت خضوع‌بخش است. این فروتنی نحوه‌ی ارتباط ما با گمگشته‌ها را تغییر می‌دهد. به جای اینکه با روح فریسی به آن‌ها نزدیک شویم، با قلب باجگیر نزدیک می‌شویم (لوقا ۱۸: ۱۴-۹). با علم به اینکه تنها به فیض خدا (حتی به واسطه‌ی شریعت او) است که گناه ما فروکش کرده است، شهادت ما پرتواضع و فیاضانه است.

دفعه‌ی بعد که آن ماشین خالی پلیس را دیدید، قدرت بازدارنده‌ی شریعت خدا را در زندگی خود به یاد بیاورید و فیض فروتنانه‌ی مسیح عیسی را بر تمام کسانی که ملاقات می‌کنید بازتابانید.

کشیش کیلب کانگلووسی، کشیش ارشد کلیسای مشایخی باغ گلابی در ریچلند میسوری و بنیانگذار انتشارات کالج لاگ است.

این مقاله در مجله [تیپل تاک](#) منتشر شده است.